

BORRE LEESCLUB
GROEP 8 ★ MAART

BORRE

EN DE REVOLUTIETHEORIE

DOOR **JEROEN AALBERS**
MET ILLUSTRATIES VAN **STEFAN TIJS**

SLAGERIJ 'T BALLETJE

Borre, Radijs, Ovi en Elle zitten na een lange schooldag bij Borre thuis op de bank. Ze kletsen wat en drinken Prik.

‘Ik zag laatst een dom programma op tv,’ zegt Radijs, ‘*Sterrenwind* heet het. Bekende mensen gingen om de beurt voorovergebogen met hun kont in de richting van een microfoon staan en lieten een wind. Er was een vakjury van andere bekende mensen en die beoordeelden de winden van de sterren. Dan zeiden ze bijvoorbeeld: “Ik vind dat-ie heel mooi knetterde” of “Die was wel een beetje aan de zachte kant”. Maar uiteindelijk besloten de kijkers thuis wie er won door voor twee euro en achtendertig cent per bericht A, B of C te sms’en.’

‘Dat heb ik ook gezien,’ zegt Ovi en hij begint alweer te lachen. ‘Het gezicht van Estelle Sparkel, toen ze per ongeluk een natte liet: ik dacht dat ik niet meer bijkwam! Of Brandon Sjein, die perste tot-ie paars zag en toen kwam er maar een heel klein ieniemienie piepscheetje uit!’

Borre kijkt Ovi een beetje raar aan.

‘Ik dacht dat jij zo’n intelligent ventje was dat alleen maar natuurdocumentaires en programma’s over wetenschap keek,’ zegt hij.

‘Ook,’ zegt Ovi, ‘maar soms wil ik even ontspannen met complete onzin.’

‘Nou, ik hoef die troep niet te zien,’ zegt Elle. ‘Ik laat die televisiemakers mijn hersens niet als wc gebruiken.’

Maar genoeg gekletst. Ik moet naar huis, leren.’

‘Jammer,’ zegt Borre.

‘Vind ik ook,’ zegt Elle, ‘maar morgen heb ik een biologieproefwerk over de evolutietheorie. Als ik niet leer, haal ik zeker een onvoldoende.’

‘De evolutietheorie,’ zegt Ovi. ‘*Survival of the fittest* en zo.’ ‘Hè?’ zegt Radijs.

‘In de evolutietheorie van Darwin – dat was een wetenschapper met een baard,’ begint Elle uit te leggen, ‘staat dat planten en dieren langzaam maar zeker veranderen. Zo hadden bijvoorbeeld giraffen heel vroeger nog een korte nek. De giraffen die een net iets langere nek dan hun soortgenoten hadden, konden beter bij hoger hangende blaadjes, waardoor ze, als al het gras allang opgegrazen was en de kortnekgirafjes verhongerden, nog volop te eten hadden. Hierdoor bleven de giraffen met de net iets langere nekken vaker in leven en als zij kindjes kregen, hadden die meestal een nek die zelfs nog net wat langer was. Dat duizenden jaren lang en je hebt de giraffe van nu, met een superlange nek.’ ‘*Survival of the fittest*,’ zegt Ovi nog eens. ‘Dat is Engels en betekent dat het dier dat het best aan de omstandigheden is aangepast, overleeft.’

‘En wij waren vroeger apen,’ zegt Elle.

Borre en Radijs kijken Ovi en Elle aan, zo van: ja, jullie misschien, maar wij toch zeker niet?

‘Aapachtigen,’ verbetert Ovi Elle. ‘De mens en de aap stammen volgens de evolutietheorie van dezelfde voorouders af. De aapachtigen die uiteindelijk apen werden, werden heel goed in klimmen en de aapachtigen die uiteindelijk mens werden, werden slimmer en slimmer.’

‘Mijn opa lijkt wel een beetje op een aap,’ zegt Radijs met

een bedenkelijk gezicht.

‘Wel heel interessant allemaal,’ zegt Borre.

‘Op zich wel,’ zegt Elle, ‘maar meneer Stevenson, onze biologieleraar, raffelde het allemaal maar zo’n beetje af in de klas. Normaal vertelt hij altijd heel spannend over planten en dieren. Hij weet er ontzettend veel van af. Van een korstmosje kan hij al dolenthousiast worden.’

‘Misschien is hij het niet eens met de evolutietheorie,’ zegt Ovi. ‘Er zijn wel meer mensen die denken dat wat Darwin zei niet waar is.’

Elle haalt haar schouders op.

‘Of hij nu denkt dat we kale apen zijn of niet,’ zegt ze, ‘ik zal nog hard voor die repetitie moeten leren om een voldoende te halen.’

Ze pakt haar spullen bij elkaar en zegt gedag.

Door het raam zien Borre, Radijs en Ovi haar wegfietsen als het in Borres kontzak begint te ruisen en te kraken.

Borre haalt de walkietalkie tevoorschijn en drukt de knop in.

‘Hallo inspecteur Kops. Hier Borre. Zegt u het maar. Over.’

‘Hallo Borre,’ zegt de oud-agent. ‘Ik heb een zaak voor jullie.’

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt Borre.

‘Afgelopen week is er iedere nacht bij slagerijen en slachthuizen ingebroken. Het gaat de dader niet om geld, want kassa’s en kluisen worden met geen vinger aangeraakt.

Het gaat hem om het vlees zelf.’

‘Het gaat dus om vleesdiefstal,’ zegt Borre.

‘Ik weet niet of je het zo kunt noemen,’ zegt Kops. ‘Het vlees lijkt namelijk niet mee de winkel uit genomen te worden. Het lijkt wel alsof het ter plekke opgegeten wordt.’

‘Hè?’ zegt Borre. ‘Heeft de dader dan een gastelletje of een barbecue bij zich?’

‘De technische dienst heeft de lucht op gasresten en barbecuedampen getest en uit de resultaten blijkt dat er geen gasstel of barbecue in het spel is.’

‘U bedoelt dat de dader het vlees rauw opeet?!’

‘Daar ziet het wel naar uit. Vannacht is er ingebroken bij slagerij ’t Balletje. De slagersvrouw is op de hoogte van jullie komst en wacht op jullie.’

‘Dan gaan we daar maar eens kijken,’ zegt Borre. ‘Over en sluiten.’

‘Het is maar goed dat Elle er niet bij is,’ zegt Radijs als ze een half uurtje later voor ’t Balletje staan, ‘die gaat nog voor geen miljoen een slagerij in.’

Ze gaan naar binnen. *Klingel!* doet het belletje boven de deur. ‘Wacht! Niet binnenkomen!’ roept iemand.

Uit een deur achter de toonbank komt een ronde vrouw met een schort tevoorschijn.

‘We zijn vandaag gesloten,’ zegt ze.

‘Maar wij zijn De Kerkhof Kids,’ zegt Borre. ‘We zijn gestuurd door de politie. Inspecteur Kops zei dat u wist dat wij zouden komen.’

‘O, natuurlijk,’ zegt de vrouw. ‘Ik was het alweer vergeten. Zo’n inbraak gaat je niet in de koude kleren zitten.’

Borre, Radijs en Ovi kijken eens om zich heen. Slagerij ’t Balletje is een puinhoop: het glas van de koeltoonbank ligt aan scherven, op de tegelvloer liggen plakken ham, tegen de muren zitten klodders paté en is dat salami daar tegen het plafond?

‘Ik kon pas beginnen met opruimen toen de technische recherche weg was,’ zegt de slagersvrouw. ‘Ik ben achter in de zaak begonnen, want daar is het het ergst, maar ik ben nog niet echt opgeschoten.’

De Kerkhof Kids lopen achter haar aan, de deur door achter de toonbank. In de gekoelde ruimte hangen stukken droge worst en kontjes van hammen en aan haken zelfs halve varkens, of eigenlijk wat ervan over is: het zijn niet veel meer dan skeletten.

‘Hij is ingebroken via de achterdeur,’ zegt de slagersvrouw en ze wijst op de deur. ‘De politie denkt dat hij dat met een breekijzer gedaan heeft. Toen heeft hij het kastje van het

alarm kapotgeslagen en alle draden losgetrokken. Vervolgens heeft hij de varkens, worsten en hammen opgegeten en als toetje in de winkel de fijne vleeswaren opgeschrokt.’

‘U denkt dat de inbreker hier ter plekke al dat vlees heeft opgegeten?’ vraagt Borre.

‘Dat is onmogelijk,’ zegt Radijs. ‘Zelfs als ze met z’n tienden waren, kunnen ze niet zoveel gegeten hebben.’

‘En alles ook nog eens rauw,’ zegt Ovi met een vies gezicht.

‘Bekijk die hammen en die worsten maar eens goed,’ zegt de slagersvrouw.

De Kerkhof Kids kijken.

‘Dat is niet met een mes gedaan,’ zegt Borre.

‘Het lijken wel tandafdrukken,’ zegt Ovi.

Ook bij de karkassen van de varkens lijkt het vlees door tanden van de botten gescheurd.

‘Zijn het afdrukken van mensentanden?’ vraagt Radijs.

‘Onmogelijk,’ zegt Ovi. ‘Ze zijn eerder van een heel grote hond, of een wolf.’

‘Misschien heeft de inbreker één of meerdere honden mee naar binnen genomen?’ oppert Borre.

De slagersvrouw schudt het hoofd.

‘De politie heeft geen dierenharen gevonden,’ zegt ze. ‘Ook niet van een hond of een wolf.’

‘Toch is het niet een mens die dit gedaan heeft,’ zegt Ovi.

‘Alleen een wild dier is tot zoiets in staat.’

‘Welk wild dier kan met een breekijzer overweg?’ vraagt de slagersvrouw, die er niets van gelooft.

‘Daar hebt u wel een punt,’ zegt Ovi. ‘Ik weet zo snel ook niet welk beest dat kan.’

Uit zijn zak haalt Ovi een klein plastic potje en een wattenstaafje.

‘Ik neem een speekselmonster,’ zegt hij en hij haalt het wattenstaafje langs een varkensrib. Er blijft een dikke draad lichtgroen slijm aan kleven. Iedereen trekt een vies gezicht. Met een vette *flats* verdwijnt het kwijl met wattenstaafje en al in het plastic potje. Ovi doet het dekseltje erop en steekt het in zijn zak. ‘Dit zal ik thuis aan een serie testen onderwerpen,’ zegt hij.

De Kerkhof Kids groeten de slagervrouw en gaan naar Ovi’s huis.

MOORDIUM, DODEROXIDE EN STERFAAT

Op zijn kamer aangekomen, trekt Ovi de lades van zijn bureau open en haalt glazen schaaltes, papieren strookjes, flesjes met verschillende kleuren vloeistof, een pincet, een brandertje en een microscoop tevoorschijn.

Hij pakt het plastic potje uit zijn zak en draait het dekseltje eraf. Met een wattenstaafje vist hij er een dikke druppel van het kwijl uit en laat het op een glazen plaatje vallen. Hij legt er een ander, dunner glazen plaatje op en schuift het dan onder de microscoop. Hij draait wat aan de knoppen, totdat hij het beeld scherp heeft: het beeld wordt maar liefst 1.000 keer vergroot.

‘Hmmm hmmm,’ doet Ovi.

‘Wat zie je?’ vraagt Borre.

‘Ja, laat mij eens kijken,’ zegt Radijs.

Ovi stapt bij de microscoop vandaan en laat Borre en Radijs om de beurt kijken.

‘Hè, getsie derrie!’ roept Radijs uit. ‘Er zwemmen allemaal beestjes in!’

‘Wat zijn dat?!’ vraagt Borre met een vies gezicht.

‘Bacteriën en bacillen,’ zegt Ovi rustig.

‘Het is dus toch een beest,’ zegt Radijs.

‘Nou...,’ zegt Ovi.

Hij pakt een glaasje.

‘Spuug hier eens op,’ zegt hij tegen Radijs.

‘Waarom?’ vraagt Radijs.

‘Doe nou maar,’ zegt Ovi.

‘Oké, oké,’ zegt Radijs en ze laat een druppel spuug op

het glaasje vallen.

Ovi doet er een ander glaasje bovenop en legt het onder de microscoop.

‘Kijk nog maar eens,’ zegt Ovi.

Radijs drukt haar oog tegen de kijker van de microscoop.

‘Maar... maar...,’ stamelt ze.

Ze kijkt radeloos om zich heen.

‘Wat doet dat ongedierte in mijn mond!’ roept ze dan uit.

Ze steekt haar tong uit.

‘Rustig maar,’ zegt Ovi. ‘Iedereen heeft bacteriën en bacillen in z’n mond. Dat is niet erg, zolang je je tanden maar regelmatig poetst.’

Radijs draait de kraan van het wasbakje open en begint in paniek haar mond te spoelen.

‘Op het plankje staat mondwater,’ zegt Ovi. ‘Dat helpt beter.’

Radijs neemt een slok en begint te spoelen en te gorgelen.

Ze spuugt het mondwater uit in de wasbak en wordt weer wat rustiger. Ze veegt haar mond af.

‘Dit is iets wat ik liever niet geweten had,’ zegt ze.

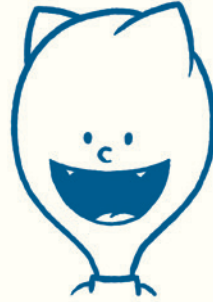
‘Sorry,’ zegt Ovi, ‘maar ik wilde laten zien dat het speeksel uit slagerij ’t Balletje wat betreft bacteriën en bacillen niet afwijkt van gewoon menselijk speeksel. Het zijn er ongeveer evenveel en het zijn dezelfde soorten. Het lijkt tot nu toe dus gewoon speeksel van een mens. Maar laten we eens verder inzoomen.’

Hij haalt het plaatje met het speeksel van Radijs onder de microscoop vandaan en schuift dat met het lichtgroene kwijl eronder. Hij draait een andere, sterkere lens voor de kijker.

Nu vergroot de microscoop 10.000 keer.

‘Eens zien,’ zegt Ovi. ‘Hmmm hmmm,’ doet hij weer.

Verder lezen?

**Bestel het boek in de webwinkel
of word lid van de Borre Leesclub
om de boeken met korting
te ontvangen.**